

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 4

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 ianuarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 586 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	2–5
Decizia nr. 587 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	6–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.104/2014. — Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie	11–14
1.177/2014. — Hotărâre privind aprobarea desființării Stadionului „Ion Oblemenco”, situat în municipiul Craiova, în vederea realizării obiectivului de investiții „Complex Sportiv Craiova — Stadion de Fotbal”	14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.801/2014. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea formularului „Carnet de cecuri pentru ridicare numerar”, cod 14.20.06/TS, prevăzut în anexa nr. 1a) la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.801/1995	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 586**

din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, 4, 5 și 6 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Marian Ulei în Dosarul nr. 698/120/2014 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 303 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 321 D/2014, nr. 361 D/2014, nr. 470 D/2014, nr. 471 D/2014, nr. 475 D/2014 și nr. 522 D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Petrică Ivan, Viorel Dan, Ștefan Geangu, Dan Sorin Rudeanu, Alexandru Mitreanu și Ilie Iulian Mănescu în dosarele nr. 516/232/2014, nr. 1.892/30/2014, nr. 309/113/2014, nr. 292/91/2014, nr. 737/100/2014 și nr. 976/333/2014 ale Judecătoriei Găești, Tribunalului Timiș — Secția penală, Curții de Apel Galați — Secția penală, Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și Judecătoriei Vaslui.

4. La apelul nominal se constată lipsa autorilor excepțiilor, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 321 D/2014, nr. 361 D/2014, nr. 470 D/2014, nr. 471 D/2014, nr. 475 D/2014 și nr. 522 D/2014 la Dosarul nr. 303 D/2014. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 321 D/2014, nr. 361 D/2014, nr. 470 D/2014, nr. 471 D/2014, nr. 475 D/2014 și nr. 522 D/2014 la Dosarul nr. 303 D/2014, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu încalcă dispozițiile art. 15 din Constituție, autorii excepției solicitând, de fapt, aplicarea ultraactivă a dispozițiilor

art. 15 din Codul penal din 1969. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 365 din 25 iunie 2014 și nr. 385 din 26 iunie 2014, arătându-se că acestea sunt incidente și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 14 martie 2014, 28 februarie 2014, 7 mai 2014, 10 aprilie 2014 și 29 mai 2014 și prin Sentința penală nr. 304/LF din 11 aprilie 2014, pronunțate în dosarele nr. 698/120/2014, nr. 516/232/2014, nr. 309/113/2014, nr. 292/91/2014, nr. 737/100/2014, nr. 976/333/2014 și nr. 1.892/30/2014, **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală, Judecătoria Găești, Curtea de Apel Galați — Secția penală, Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, Judecătoria Vaslui și Tribunalul Timiș — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Marian Ulei, Petrică Ivan, Ștefan Geangu, Dan Sorin Rudeanu, Mitreanu Alexandru, Ilie Iulian Mănescu și, respectiv, de Viorel Dan în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că înlăturarea aplicării facultative a legii penale mai favorabile, așa cum aceasta era reglementată la art. 15 din Codul penal din 1969, prin dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012, contravine normelor constituționale și celor europene invocate. Se observă că art. 15 din Codul penal din 1969 reprezintă o normă penală mai favorabilă și se subliniază faptul că principiul aplicării legii penale sau contravenționale mai favorabile este reglementat în majoritatea constituțiilor statelor membre ale Uniunii Europene, încălcarea lui fiind de natură a contraveni dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Se susține că inaplicabilitatea prevederilor art. 15 din Codul penal din 1969 creează discriminare între persoanele condamnate conform dispozițiilor Codului penal anterior și cele care au săvârșit aceeași infracțiuni, în aceeași perioadă de timp, dar care, din motive exterioare lor, ce țin de procedura soluționării cauzelor, au fost sau urmează să fie judecate și condamnate potrivit prevederilor Codului penal în vigoare, care, pentru majoritatea infracțiunilor, prevede pedepse mai mici și care, în cazul anumitor infracțiuni, în plus față de vechiul cod, lasă posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcarea părților. Se arată că, practic, prin aplicarea textului criticat, se poate ajunge la situația în care în cazul a două persoane care au săvârșit aceeași infracțiune, în aceeași zi, înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal actual, sunt dispuse pedepse definitive mult diferite, ca urmare a duratei inegale a procedurii

de judecată în cele două cauze, uneia fiindu-i aplicate prevederile Codului penal din 1969, iar cealaltă beneficiind de dispozițiile noului Cod penal, care sunt mai favorabile. Se susține că durata procedurii de judecată nu reprezintă un criteriu obiectiv, ci unul aleatoriu, exterior conduitei părților, care nu poate justifica un tratament juridic diferit. Se arată că principiul aplicării legii penale mai favorabile este o construcție teoretică ce poate fi eficientizată doar prin ultraactivitatea prevederilor art. 15 din Codul penal din 1969. Se mai susține că imposibilitatea aplicării prevederilor art. 15 din Codul penal din 1969 în cazul hotărârilor judecătorești rămase definitive înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal actual lipsește instanțele de judecată de posibilitatea de a aprecia cu privire la soluțiile dispuse în cauzele supuse judecării, cu încălcarea de către legiuitor a prerogativelor constituționale ale acestora. Se arată, de asemenea, că norma criticată este lipsită de previzibilitate, contravenind, în acest fel, principiului legalității pedepsei prevăzută la art. 7 din Convenție.

9. Se arată, totodată, că textul criticat contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, creând discriminare între persoanele condamnate definitiv la pedepse care depășesc maximul special prevăzută de legea nouă, respectiv Codul penal în vigoare, și ale căror pedepse pot fi reduse până la acest maxim, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul în care aceste pedepse sunt în curs de executare, și persoanele condamnate definitiv la pedepse ce nu depășesc maximul special prevăzută de legea nouă, pedepse ce nu au fost încă executate sau considerate executate, și al căror quantum nu poate fi redus proporțional cu reducerea maximului special al pedepsei prevăzute pentru infracțiunea săvârșită. Se susține că aceste diferențe nu au justificări obiective, constituind discriminări ce contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 124 alin. (2), precum și prevederilor art. 14 din Convenție și celor ale art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Se face trimitere la argumentul *a fortiori* în aplicarea principiului legalității pedepsei.

10. Se susține că Legea fundamentală a oricărui stat de drept permite ultraactivitatea legii penale mai favorabile și că din simpla lectură a normelor constituționale de la art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 20 se poate deduce garantarea de către acestea a dreptului cetățenilor de a beneficia de o astfel de ultraactivitate. Se susține că inaplicabilitatea principiului aplicării facultative a legii penale mai favorabile în cazul situațiilor tranzitorii și diferențele de tratament juridic în aplicarea legii penale mai favorabile, în cazul proceselor în curs de desfășurare și, respectiv, în cel al hotărârilor judecătorești definitive, constituie limitări excesive, care nu au o justificare obiectivă, contravenind, totodată, prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

11. **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală, Judecătoria Găești, Tribunalul Timiș — Secția penală, Curtea de Apel Galați — Secția penală, Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori și Judecătoria Vaslui** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 necontravenind dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Se arată că opțiunea legiuitorului în reglementarea Codului penal în vigoare a fost în sensul renunțării la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive, restrângând astfel câmpul de aplicare al legii penale mai favorabile, în scopul garantării unei minime intervenții asupra condamnărilor și pedepselor aplicate definitiv, intervenție ce urmează a se realiza doar în situațiile în care înfrângerea autorității lucrului judecat este absolut necesară. Se arată că textul criticat nu contravine dispozițiilor

art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât situația juridică a celor două categorii de persoane condamnate invocate de autorul excepției este una diferită, iar principiul nediscriminării impune aplicarea aceluiași regim juridic persoanelor aflate în situații juridice similare. Se subliniază faptul că dreptul la un proces echitabil, prevăzută la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie interpretat potrivit preambulului acestei convenții referitor la supremația dreptului, ca element al patrimoniului comun al statelor contractante, unul dintre aspectele pe care această trăsătură a dreptului european o implică fiind principiul securității raporturilor juridice, potrivit căruia soluțiile definitive pronunțate de către instanțe nu pot fi supuse rejudecării. Se mai arată că în cazul pedepselor aplicate definitiv nu se mai pune problema aplicării legii penale mai favorabile, singura lege penală aplicabilă fiind legea nouă, spre deosebire de situațiile tranzitorii în care vor fi avute în vedere criteriile legale pentru determinarea caracterului mai favorabil al uneia sau alteia dintre legile succesive intervenite de la data comiterii faptelor și până la judecarea lor definitivă. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011 și nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, precum și la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 28 octombrie 1999, 24 iulie 2003 și 7 iulie 2009, pronunțate în cauzele *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61, *Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52, și *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99. Se subliniază faptul că aplicarea ultraactivă a legii penale nu reprezintă un principiu constituțional și că principiul aplicării legii penale sau contravenționale mai favorabile este susceptibil de limitări, pe care legiuitorul le poate impune conform prerogativelor sale constituționale. Se mai arată că textul criticat nu încalcă nici dispozițiile art. 7 și 14 din Convenție.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), se arată că soluția legislativă criticată se justifică prin prisma necesității asigurării unui echilibru între principiile constituționale referitoare la separația puterilor în stat, legalitatea pedepsei și neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile. Astfel, principiul separației puterilor în stat presupune restrângerea minimă a intervenției legiuitorului asupra autorității de lucru judecat, restrângere ce poate fi justificată doar prin prisma aplicării altor principii constituționale, cum este cel al legalității pedepsei și al aplicării legii penale mai favorabile. Se subliniază faptul că, în situația invocată de autorii excepției, legea nouă nu prevede o pedeapsă mai severă decât cea aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii, astfel încât nu poate fi reținută o eventuală încălcare a prevederilor art. 7 din Convenție. Se susține că, de altfel, prevederile art. 6 din Codul penal reprezintă o directă aplicare a normei europene anterior referite, impunând reducerea pedepselor aplicate prin hotărâri definitive la maximul special prevăzută de legea nouă. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 a prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, se arată că acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor condamnate definitiv la pedepse ce nu depășesc maximul special prevăzută de legea nouă pentru infracțiunile săvârșite.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 3, 4, 5 și 6 din Legea nr. 187/2012. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorii critică, în realitate, dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, care au următorul cuprins: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”

17. Se susține că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (2) cu privire la înfăptuirea justiției, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 7 din Convenție referitor la legalitatea incriminării, art. 14 din Convenție referitor la interzicerea discriminării și art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene cu privire la nediscriminare.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, și Deciziei nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16 și nici prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Curtea a observat că autorii excepției de neconstituționalitate critică încălcarea principiului retroactivității legii penale mai favorabile, identificând simultan, ca lege penală mai favorabilă, atât dispozițiile Codului penal, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, cât și dispozițiile art. 15 alin. 1 din Codul penal din 1969.

20. Curtea a reținut existența anumitor deosebiri între principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei și aplicarea aceluiași principiu în situația în care legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă.

21. Astfel, Curtea a observat că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerii definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabilă, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). Referitor la pedepsele definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile, legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014, dată pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, decizie pronunțată conform art. 475 din Codul de procedură penală).

22. De asemenea, Curtea a observat existența anumitor diferențe și în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii noi, ce intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite. Astfel, Curtea a reținut că legea nouă poate să prevadă o pedeapsă mai ușoară, dar sancțiunea aplicată fie să depășească maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie să nu depășească acest maxim. Dacă în primul caz se ajunge la executarea unui quantum al sancțiunii care nu are corespondent în legea penală în vigoare, acest raționament nu mai subzistă în cea de-a doua ipoteză.

23. Curtea a apreciat că în cea de-a doua ipoteză este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate la aplicarea legii penale mai favorabile și alte drepturi sau valori constituționale care pot contracara parțial sau complet acest drept, precum principiul securității raporturilor juridice și principiul autorității de lucru judecat. Astfel, legiuitorul având sarcina de a echilibra intensitatea încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei condamnate și valorile care justifică această încălcare a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

24. Având în vedere cele statuate în jurisprudența proprie, dar și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

25. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, Curtea a observat că instanța europeană a statuat că art. 7 paragraful 1 din Convenție garantează nu numai principiul neretroactivității legii penale mai severe, ci și principiul retroactivității legii penale mai favorabile. Acest principiu este încorporat în regula potrivit căreia, în cazul

în care există diferențe între legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii și legile penale ulterioare adoptate înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele trebuie să aplice legea ale cărei prevederi sunt cele mai favorabile inculpatului (Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* nr. 2, paragraful 109). Așa fiind, instanța de contencios constituțional a concluzionat în sensul că, în aplicarea legii penale mai favorabile, instanța europeană are în vedere situația în care ulterior comiterii unei infracțiuni, dar înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, o nouă lege prevede impunerea unei pedepse mai blânde, în acest caz autorul infracțiunii trebuind să beneficieze de legea penală mai favorabilă. Astfel, în vreme ce o lege dezincriminatoare ulterioară se aplică autorilor faptelor până la momentul executării complete a pedepselor, o lege penală nouă, care reduce sau atenuază pedepsele aplicabile, se aplică autorilor actelor până în momentul în care condamnarea lor dobândește autoritatea de lucru judecat.

26. Având în vedere cele reținute, Curtea a constatat că dispozițiile criticate nu contravin principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile prevăzut de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

27. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea observă că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive.

28. Analizând o critică similară, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, precitată, Curtea a apreciat că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne, astfel, în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se

găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată însă în Codul penal.

29. Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror sancțiune aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității.

30. În ceea ce privește pretinsa discriminare, invocată în cauza ce face obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice, unele persoane fiind condamnate definitiv, altele nu, astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Având în vedere argumentele anterior expuse, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea prin textul criticat a prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (11) și art. 24 alin. (1) și art. 124 alin. (2). De asemenea, Curtea constată că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu contravin dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenție referitor la dreptul la un proces echitabil și nici art. 14 din Convenție și art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene care interzic discriminarea.

33. Întrucât prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu restrâng exercițiului drepturilor invocate de autorul excepției, nu poate fi reținută incidența în cauză a dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Ulei, Petrică Ivan, Viorel Dan, Ștefan Geangu, Dan Sorin Rudeanu, Alexandru Mitreanu și Ilie Iulian Mănescu în dosarele nr. 698/120/2014, nr. 516/232/2014, nr. 1.892/30/2014, nr. 309/113/2014, nr. 292/91/2014, nr. 737/100/2014 și nr. 976/333/2014 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, Judecătoria Găești, Tribunalului Timiș — Secția penală, Curții de Apel Galați — Secția penală, Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și Judecătoria Vaslui și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, Judecătoria Găești, Tribunalului Timiș — Secția penală, Curții de Apel Galați — Secția penală, Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și Judecătoria Vaslui și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 587

din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Marius Sabin Catrina în Dosarul nr. 2.535/256/2014 al Judecătoria Medgidia — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 306 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 519 D/2014, nr. 525 D/2014 și nr. 528 D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată din oficiu și, respectiv, de către Horia Vădrariu și Alexandru Mundrucz în dosarele nr. 483/93/2014, nr. 4.656/325/2014 și nr. 1.939/271/2014 ale Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Timiș — Secția penală și Judecătoria Oradea — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde, în Dosarul nr. 519 D/2014, partea Moldovan Tarzan, prezentă personal. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 519 D/2014, nr. 525 D/2014 și nr. 528 D/2014 la Dosarul nr. 306 D/2014. Atât partea prezentă, cât și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 519 D/2014, nr. 525 D/2014 și nr. 528 D/2014 la Dosarul nr. 306 D/2014, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită aplicarea în dosarul său a legii penale mai favorabile.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu încalcă dispozițiile art. 15 și art. 16 din Constituție. Se observă că autorii excepției solicită, de fapt, aplicarea ultraactivă a dispozițiilor art. 15 din Codul penal din 1969 și că aceștia fac trimitere la categorii de persoane aflate în situații juridice diferite atunci când invocă încălcarea prin textele criticate a principiului egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin încheierile din 31 martie 2014, 27 mai 2014 și 29 mai 2014, precum și prin Decizia penală nr. 153/Cont din 22 aprilie 2014, pronunțate în Dosarele nr. 2.535/256/2014, nr. 483/93/2014, nr. 1.939/271/2014 și nr. 4.656/325/2014, **Judecătoria Medgidia — Secția penală, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Judecătoria Oradea — Secția penală și Tribunalul Timiș — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Marius Sabin Catrina, din oficiu de către Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, de Alexandru Mundrucz și, respectiv, de Horia Vădrariu în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, creând discriminare între persoanele condamnate definitiv înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal și ale căror pedepse depășesc maximul special al pedepsei prevăzute de acest cod pentru infracțiunile săvârșite, care beneficiază de aplicarea legii penale mai favorabile, conform prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, și cele condamnate definitiv, în aceleași condiții, la pedepse mai mici decât maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare pentru infracțiunile săvârșite, în privința cărora textele criticate exclud aplicarea legii penale mai favorabile. Se arată că, de vreme ce prevederile art. 6 alin. (1) din Codul penal prevăd aplicarea legii penale mai favorabile în cazul celei dintâi categorii de condamnați, iar dispozițiile art. 4 și 5 din Codul penal prevăd aplicarea legii penale de dezincriminare și aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzelor, reducerea pedepselor aplicate pentru cea de-a doua categorie de persoane condamnate, proporțional cu micșorarea maximului special al pedepsei, ar reprezenta o soluție justă, ce ar conferi principiului legalității pedepsei o aplicare deplină.

10. Se face trimitere la prevederile art. 15 din Codul penal din 1969, ce reglementau aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive, și se arată că nepreluarea acestora în cuprinsul Codului penal în vigoare generează situații contradictorii. Se susține, în acest sens, că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 și ale art. 6 alin. (1) din Codul penal discriminează persoanele condamnate definitiv potrivit legii vechi, cărora le-au fost aplicate pedepse mai mici decât maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare pentru infracțiunile săvârșite, care nu beneficiază de aplicarea legii penale mai favorabile, în raport cu persoanele care, săvârșind aceleași infracțiuni sub imperiul legii vechi, au tergiversat judecarea cauzelor până la intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru a beneficia de pedepse mai mici.

11. De asemenea, se arată că textele criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Codul de procedură penală, conform cărora normele de procedură penală urmăresc asigurarea exercitării eficiente a atribuțiilor organelor judiciare cu garantarea drepturilor părților și ale celorlalți participanți în procesul penal, astfel încât să fie respectate prevederile Constituției, ale tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, ale celorlalte reglementări ale Uniunii Europene în materie procesual penală, precum și ale pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte. Se susține că prevederile art. 6 din Codul penal au în vedere doar ipoteza unității infracționale, nu și pe cea a pluralității de infracțiuni, și că acestea sunt neconstituționale în măsura în care permit aplicarea regulilor concursului de infracțiuni potrivit legii noi, într-o situație născută anterior intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Se arată că aceasta echivalează cu o aplicare retroactivă a unor prevederi legale mai puțin favorabile, în cazul unei pluralități de infracțiuni pentru care s-au pronunțat hotărâri definitive de condamnare înainte de data intrării în vigoare a legii noi. Se observă că, după prima etapă a aplicării dispozițiilor art. 6 din Codul penal pentru fiecare infracțiune din structura pluralității de infracțiuni, în care unele pedepse se reduc la maximul special prevăzut de legea nouă, trebuie realizată o contopire a pedepselor, ținând însă cont de principiul aplicării legii penale mai favorabile după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. Se conchide că noua lege nu poate fi aplicată decât în măsura în care este mai favorabilă, iar Legea nr. 286/2009 nu este mai favorabilă sub aspectul modului de contopire a pedepselor aplicate pentru infracțiuni concurente. Se susține că, pentru motivele arătate, prevederile art. 6 din Codul penal contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 536 din 28 aprilie 2011, nr. 854 din 23 iunie 2011 și nr. 265 din 6 mai 2014, precum și la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 mai 2000 și 25 ianuarie 2007, pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României* și *Sissanis împotriva României*.

12. **Judecătoria Medgidia — Secția penală și Tribunalul Timiș — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 și cele ale art. 6 alin. (1) din Codul penal necontravenind dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, la cea a Curții Europene a Drepturilor Omului și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, arătându-se că o diferență de tratament reprezintă o

discriminare numai atunci când unor situații analoage sau compatibile le corespunde un tratament juridic diferit, fără ca acesta să aibă o justificare obiectivă și rezonabilă, aspect ce semnifică lipsa unui scop legitim sau lipsa unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit. Se susține că diferența de tratament invocată de autorul excepției este justificată de scopul legitim al respectării autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești de condamnare prin care au fost dispuse pedepse ce nu depășesc maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare. Se subliniază faptul că autoritatea de lucru judecat produce, pe lângă efectul pozitiv al posibilității punerii în executare a hotărârii rămase definitive, și un efect negativ, care face imposibilă rejudecarea cauzei având același obiect, aceleași părți și aceeași cauză. Se arată că autorii excepției solicită, în realitate, aplicarea ultraactivă a prevederilor art. 15 din Codul penal din 1969, și nu aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile. Se susține că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu contravin prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât cele două categorii de persoane la care se face trimitere în critica de neconstituționalitate se află în situații juridice diferite, aspect ce justifică diferențele de tratament juridic invocate.

13. **Judecătoria Oradea — Secția penală**, în Dosarul nr. 528 D/2014, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), se arată că soluția legislativă criticată se justifică prin prisma necesității asigurării unui echilibru între principiile constituționale referitoare la separația puterilor în stat, legalitatea pedepsei și neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile. Astfel, principiul separației puterilor în stat presupune restrângerea minimă a intervenției legiuitorului asupra autorității de lucru judecat, restrângere ce poate fi justificată doar prin prisma aplicării altor principii constituționale, cum este cel al legalității pedepsei și al aplicării legii penale mai favorabile. Se subliniază faptul că, în situația invocată de autorii excepției, legea nouă nu prevede o pedeapsă mai severă decât cea aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii, astfel încât nu poate fi reținută o eventuală încălcare a prevederilor art. 7 din Convenție. Se susține că, de altfel, prevederile art. 6 din Codul penal reprezintă o aplicare directă a normei europene anterior referite, impunând reducerea pedepselor aplicate prin hotărâri definitive la maximul special prevăzut de legea nouă. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 a prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, se arată că acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor condamnate definitiv la pedepse ce nu depășesc maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunile săvârșite.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 6 din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că autorii critică, de fapt, prevederile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, care au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1) din Codul penal: „(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”

— Art. 4 din Legea nr. 187/2012: „Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.”

19. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 alin. (2) cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la un recurs efectiv.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile legale criticate trebuie privite în coroborare cu cele ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care prevăd că „Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi”.

21. Astfel, Curtea a observat că autorii excepției de neconstituționalitate critică încălcarea principiului retroactivității legii penale mai favorabile, identificând simultan, ca lege penală mai favorabilă, atât dispozițiile Codului penal, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, cât și dispozițiile art. 15 alin. (1) din Codul penal din 1969.

22. Curtea a constatat existența anumitor deosebiri între aplicarea principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei și aplicarea aceluiași principiu în situația în care legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă.

23. Astfel, Curtea a statuat că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerii definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabilă, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). Referitor la pedepsele definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile, s-a reținut că legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014, dată pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, pronunțată conform art. 475 din Codul de procedură penală).

24. De asemenea, Curtea a observat existența anumitor diferențe și în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii noi, ce intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite.

25. Astfel, Curtea a reținut că legea nouă poate să prevadă o pedeapsă mai ușoară, dar sancțiunea aplicată fie să depășească maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie să nu depășească acest maxim. Dacă în primul caz se ajunge la executarea unei sancțiuni care nu are corespondent în legea penală în vigoare, acest raționament nu mai subzistă în cea de-a doua ipoteză.

26. Curtea a apreciat că în cea de-a doua ipoteză este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate la aplicarea legii penale mai favorabile, descris mai sus, și alte drepturi sau valori constituționale, precum principiul securității raporturilor juridice și autoritatea de lucru judecat, care pot contracara parțial sau complet acest drept. Astfel, legiuitorul având sarcina de a echilibra intensitatea încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei condamnate și valorile care justifică această încălcare a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

27. Luând în considerare cele statuate în jurisprudența proprie, dar și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

28. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acelei legi, și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica dispozițiile în vigoare începând cu 1 februarie 2014.

29. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea a reținut că, în mod constant, în jurisprudența sa a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

30. Curtea a constatat că, în cauza de față, persoanele nu se regăsesc în situații identice (unele persoane au fost condamnate definitiv, altele nu au fost condamnate definitiv), astfel că se justifică în mod obiectiv și rezonabil tratamentul juridic neomogen la care se referă autorii excepției, principiul egalității în fața legii presupunând instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

31. Analizând situația persoanelor condamnate definitiv și a celor în curs de judecată, Curtea a reținut că, în concret, fiecare dintre aceste persoane beneficiază într-un mod efectiv de legea penală mai favorabilă aplicabilă la momentul judecării cauzelor respective. Acest element, alături de caracterul definitiv al condamnărilor, determină diferența dintre situația persoanei condamnate pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969 și persoanele care se află în curs de judecată.

32. Pentru argumentele expuse mai sus, Curtea a constatat că nu se pot reține nici criticile formulate cu privire la încălcarea prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

33. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, și Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, prin care a reținut, în ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 15 din Constituție, că renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile denotă un scop legitim, acela al respectării principiului autorității de lucru judecat și implicit cel al separației puterilor în stat. De altfel, s-a observat că principiul aplicării legii penale mai favorabile constituie un

element fundamental sau primordial pe care se întemeiază o idee sau lege de bază, o axiomă, care este însă valabilă în anumite limite și, prin ea însăși, constituie cadrul și măsura aplicabilității sale.

34. Curtea a constatat, de asemenea, că în practică, referitor la noile dispoziții din Codul penal, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014, a statuat că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, într-o primă etapă se verifică incidența dispozițiilor art. 6 din Codul penal cu privire la pedepsele individuale. În a doua etapă, se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal. În cazul în care pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maxim. În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi.

35. Prin aceleași decizii, anterior referite, cu privire la principiul autorității de lucru judecat, s-a reținut că rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești produce un efect pozitiv care constituie temeiul juridic al executării dispozitivului hotărârii și poartă denumirea de puterea lucrului judecat. De asemenea, tot ca urmare a pronunțării unei hotărâri definitive, se produce un efect negativ în sensul că împiedică o nouă urmărire și judecată pentru faptele și pretențiile astfel soluționate, fapt care a consacrat regula non bis in idem, cunoscută sub denumirea de autoritatea lucrului judecat. De principiu, hotărârile penale definitive sunt susceptibile de modificări și schimbări în cursul executării numai ca urmare a descoperirii unor împrejurări care, dacă erau cunoscute în momentul pronunțării hotărârii, ar fi condus la luarea altor măsuri împotriva făptuitorului ori ca urmare a unor împrejurări intervenite după ce hotărârea a rămas definitivă. În aceste situații apare necesitatea de a se pune de acord conținutul hotărârii puse în executare cu situația obiectivă și a se aduce modificările corespunzătoare în desfășurarea executării. Așa cum s-a arătat mai sus, Constituția reglementează principiul aplicării legii penale mai favorabile. Fiind o construcție teoretică, principiul constituie un element fundamental sau primordial pe care se întemeiază o idee sau lege de bază, o axiomă. Aceasta din urmă este însă valabilă în anumite limite și, prin ea însăși, constituie cadrul și măsura aplicabilității sale. Astfel, în cazul pedepselor definitiv aplicate nu se mai pune problema alegerii legii mai favorabile, deoarece aceasta este, prin ipoteză, legea nouă, singura aplicabilă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite.

36. Totodată, Curtea a reținut că principiul respectării autorității de lucru judecat este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională și în cea a Uniunii Europene, cât și din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie interpretat în lumina preambulului la Convenție, care enunță

supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în *Cauza Brumărescu împotriva României*, paragraful 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de reformare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra chestiunii respective nu este un motiv suficient de a rejudeca o cauză. Acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în *Cauza Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în *Cauza Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52).

37. În ceea ce privește Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin jurisprudența sa, a amintit importanța pe care o deține principiul autorității de lucru judecat atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinile juridice naționale (Hotărârea din 29 iunie 2010, pronunțată în *Cauza C-526/08-Comisia Europeană împotriva Marelui Ducat al Luxemburgului*, paragraful 26). Acest principiu este expresia principiului securității juridice (Hotărârea din 1 iunie 1999, pronunțată în *Cauza C-126/97-Eco Swiss China Time Ltd împotriva Benetton International NV.*, paragraful 46). Astfel, pentru a garanta atât stabilitatea dreptului și a raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, este necesar ca deciziile judecătorești devenite definitive după epuizarea căilor de atac disponibile sau după expirarea termenelor de exercitare a acestor căi de atac să nu mai poată fi contestate (Hotărârea din 3 septembrie 2009, pronunțată în *Cauza C-2/08-Amministrazione dell'Economia e delle Finanze și Agenzia delle entrate împotriva Fallimento Olimpiclub Srl.*, paragraful 22).

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Sabin Catrina, Horia Vădrariu și Alexandru Mundrucz în dosarele nr. 2.535/256/2014, nr. 4.656/325/2014, nr. 1.939/271/2014 și nr. 483/93/2014 ale Judecătorei Medgidia — Secția penală, Tribunalului Timiș — Secția penală și Judecătorei Oradea — Secția penală, precum și, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Medgidia — Secția penală, Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Timiș — Secția penală și Judecătorei Oradea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

38. Astfel, Curtea a constatat că, având în vedere importanța principiilor autorității de lucru judecat, al securității juridice și cel al separației puterilor în stat, legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

39. Referitor la încălcarea, prin dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012, a prevederilor constituționale ale art. 16, s-a reținut prin deciziile mai sus arătate că, în mod constant, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

40. Curtea a reținut că, deși persoanele la care se referă autorii excepției sunt condamnați, ceea ce ar determina clasificarea situației acestora ca fiind identică, nu trebuie ignorat faptul că sancțiunile aplicate unora depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, pe când sancțiunile aplicate autorilor excepției se încadrează în limitele de pedeapsă pe care noua reglementare le conține.

41. Analiza realizată din această dublă perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror sancțiune aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității.

42. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 4 iulie 2014, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prezenta hotărâre are în vedere prevederile referitoare la ajutoare sub formă de reduceri ale sprijinului financiar pentru energia electrică din surse regenerabile prevăzute la secțiunea 3.7.2 din Orientări.”

2. La articolul 1, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Schema de ajutor de stat prevăzută la alin. (1) se aplică potrivit prevederilor Deciziei Comisiei Europene nr. C (2014) 7287 final din 15 octombrie 2014.”

3. La articolul 2 alineatul (5), punctul (iv) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(iv) *prețul energiei electrice* = prețul mediu de vânzare cu amănuntul al energiei electrice aplicabil întreprinderilor cu nivel asemănător de consum, astfel cum rezultă din ultimul raport privind rezultatele monitorizării pieței de energie electrică, aferent anului n, publicat pe site-ul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, denumită în continuare ANRE. Prețul energiei electrice include și costul integral al subvențiilor pentru energia electrică produsă din surse regenerabile care ar fi transferat întreprinderii în absența exceptării.”

4. La articolul 2, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) În cazul întreprinderilor electro-intensive înființate de mai puțin de un an și care se află pe lista sectoarelor din anexa nr. 3 din Orientări, se utilizează datele estimate pentru primul an de activitate. Ulterior primului an de activitate, Ministerul Economiei verifică încadrarea întreprinderii în condițiile de eligibilitate stabilite de prezenta schemă, urmând să regularizeze sprijinul financiar acordat, după caz. Pentru al doilea an de activitate se utilizează datele aferente primului an de activitate. Pentru al treilea an de activitate se aplică media aritmetică a datelor aferente primilor 2 ani de activitate. Începând cu al patrulea an de activitate se utilizează media aritmetică a celor 3 ani anteriori.”

5. La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Pentru anul 2014, exceptarea prevăzută la art. 1 alin. (1) se aplică de la data de 1 decembrie 2014 pentru cantitatea de energie electrică consumată de beneficiari după această dată.”

6. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Ministerul Economiei verifică anual respectarea îndeplinirii de către beneficiari a condițiilor impuse de reglementările Uniunii Europene și cele naționale în vigoare, precum și de prevederile prezentei hotărâri și monitorizează schema de ajutor de stat astfel încât să asigure că exceptările acordate se încadrează în procentele prevăzute la art. 2 alin. (4) și că beneficiarul ajutorului de stat continuă să se încadreze în condițiile de eligibilitate stabilite în schemă în baza documentației depuse de beneficiar până la data de 31 mai a fiecărui an.

(2) Documentația prevăzută la alin. (1) se depune începând cu anul următor celui în care a fost obținut acordul de exceptare.

(3) Dacă în cursul monitorizării se constată:

a) înregistrarea unui excedent al ajutorului de stat acordat prin exceptare față de procentele prevăzute la art. 2 alin. (4), Ministerul Economiei ia măsurile necesare ca respectivul ajutor excedentar să fie rambursat înainte de data de 1 iulie a anului următor înregistrării excedentului;

b) că beneficiarul ajutorului de stat nu mai îndeplinește oricare dintre criteriile de eligibilitate prevăzute de prezenta hotărâre, Ministerul Economiei notifică beneficiarul asupra încetării acordului pentru exceptare și ia măsurile necesare de rambursare a ajutorului de stat de la momentul la care beneficiarul nu a mai îndeplinit respectivele criterii.

(4) În situația prevăzută la alin. (3) lit. b), beneficiarul ajutorului de stat informează ANRE, precum și pe fiecare dintre furnizorii săi de energie electrică, în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii notificării prevăzute la alin. (3) lit. b), asupra încetării acordului pentru exceptare.”

7. La articolul 8, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul în care beneficiarul unui ajutor acordat în baza prezentei scheme dispune de un ajutor ilegal anterior, declarat incompatibil printr-o decizie a Comisiei Europene, Ministerul Economiei suspendă plata ajutorului de stat până când respectivul beneficiar rambursează ajutorul ilegal și incompatibil, precum și dobânda de recuperare aferentă.”

8. În anexă, articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Pot beneficia de exceptări, în baza schemei de ajutor de stat, întreprinderile care îndeplinesc cumulativ, la data solicitării, următoarele criterii de eligibilitate:

a) sunt înregistrate conform Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) activitatea principală sau una dintre activitățile secundare se încadrează în codurile CAEN prevăzute în anexa nr. 3 la «Orientările privind ajutoarele pentru mediu și energie pentru perioada 2014—2020», elaborate de Comisia Europeană, denumite în continuare *Orientări*;

c) nu înregistrează debite restante la bugetele componente ale bugetului general consolidat;

d) asigură realizarea în mod independent de către experți acreditați a activității de auditare energetică, anterior aplicării măsurilor de eficiență energetică și ulterior realizării acestora. Auditul inițial reflectă stadiul implementării măsurilor de eficiență energetică și/sau planul de măsuri de eficientizare a consumului de energie electrică rezultate din respectivul audit și asumate de beneficiar. Ulterior, auditul energetic se realizează cu o periodicitate de 4 ani, cu excepția auditului energetic final care se realizează în ultimul an de valabilitate a schemei;

e) pe durata schemei, mențin activitatea în Spațiul Economic European și eventualele disponibilizări nu depășesc 25% din numărul angajaților la momentul calificării în schema de sprijin;

f) încheie și desfășoară parteneriate cu instituții de învățământ pentru realizarea de specializări în domenii de activitate precum: școli profesionale, calificare la locul de muncă, burse de studii etc., finanțează dotări de laboratoare din învățământul liceal și universitar, programe de pregătire profesională pentru elevi și profesori, în vederea reducerii decalajului dintre teorie și practică și creșterii nivelului profesional și atragerii de personal calificat.

(2) Criteriile de eligibilitate prevăzute la alin. (1) trebuie îndeplinite de beneficiar pe toată perioada de valabilitate a acordului pentru exceptare.”

9. În anexă, la articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) În vederea obținerii acordului pentru exceptare, solicitantul transmite Ministerului Economiei o cerere de emitere a acordului pentru exceptare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta procedură, însoțită de următoarele documente justificative:

a) certificat constatator, în original, emis de oficiul registrului comerțului de pe lângă tribunalul unde este înregistrată

societatea solicitantă, în care să se menționeze următoarele informații: datele de identificare, codul unic de înregistrare, asociații și reprezentanții legali ai întreprinderii, domeniul de activitate principal și toate domeniile secundare de activitate, punctele de lucru ale întreprinderii, data ultimei mențiuni înscrise în registru și obiectul acesteia;

b) certificat de atestare fiscală privind îndeplinirea obligațiilor de plată către bugetul general consolidat al statului, în original sau în copie legalizată, eliberat în condițiile legii, inclusiv pentru punctele de lucru;

c) certificat de atestare fiscală privind îndeplinirea obligațiilor de plată către bugetul local, în original sau în copie legalizată, eliberat în condițiile legii, inclusiv pentru punctele de lucru;

d) dovada contractării auditului energetic inițial prevăzut la art. 1 alin. (1) lit. d);

e) documentele aferente formulei de calcul prevăzute la art. 2 alin. (5) din hotărâre care să ateste încadrarea în procente prevăzute la art. 2 alin. (4) din hotărâre;

f) documentele care atestă numărul angajaților, conform criteriului de eligibilitate prevăzut la art. 1 alin. (1) lit. e);

g) documentele care atestă încheierea parteneriatelor cu instituții de învățământ, conform criteriului de eligibilitate prevăzut la art. 1 alin. (1) lit. f).”

10. În anexă, la articolul 3 alineatul (6), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) acordul pentru exceptare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta procedură, în cazul întreprinderilor solicitante selectate pentru finanțare;”.

11. În anexă, la articolul 3, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) Unitatea de implementare a schemei de ajutor de stat asigură publicarea informațiilor prevăzute la art. 104—106 din Orientări pe site-ul Ministerului Economiei.”

12. După anexă se introduc anexele nr. 1 și 2 la procedură, cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 495/2014 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind exceptarea unor categorii de consumatori finali de la aplicarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 4 iulie 2014, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul economiei,

Constantin Niță

Ministrul delegat pentru energie,

Răzvan-Eugen Nicolescu

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Darius-Bogdan Vâlcov

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

ANEXA Nr. 1

(Anexa nr. 1 la procedură)

Data înregistrării:

Numărul înregistrării:

C E R E R E
de emitere a acordului pentru exceptare

Subscrisa,, având datele de identificare menționate la pct. I, reprezentată legal prin domnul/doamna, având calitatea de, solicit exceptarea de la plata unui procent de din numărul de certificate verzi aferent cotei obligatorii de achiziție a certificatelor verzi în condițiile prevederilor schemei de ajutor de stat instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 495/2014, cu modificările și completările ulterioare.

I. Prezentarea întreprinderii

Denumirea întreprinderii:

Data înregistrării întreprinderii:

Nr. de înmatriculare la oficiul registrului comerțului:

Codul de identificare fiscală:

Adresa:, cod poștal:

Telefon:, fax:

E-mail:

Forma juridică:

Tipul întreprinderii:

IMM¹: Societăți mari²:

Obiectul principal de activitate:

Cod CAEN:

Obiectul secundar de activitate pentru care se solicită exceptarea³:

Cod CAEN:

Numărul de angajați la data înregistrării cererii de emitere a acordului pentru exceptare:

II. Situația întreprinderii în absența acordării exceptării

Suma estimată de plată pentru certificatele verzi: lei

Consumul estimat de energie: MW/h

Estimare privind ponderea certificatelor verzi în costul total cu energia electrică: %

Datele de la pct. II sunt aferente anului în care se depune cererea de emitere a acordului pentru exceptare.

III. Declarație pe propria răspundere

Subsemnatul/Subsemnata,, identificat/identificată cu actul de identitate seria nr., eliberat de la data de, cu domiciliul în localitatea, str. nr., bl., sc., ap., sectorul/județul, în calitate de reprezentant legal al întreprinderii, declar pe propria răspundere că:

a) întreprinderea asigură din surse proprii, pe perioada derulării schemei, plata sumei prevăzute la art. 2 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 495/2014, cu modificările și completările ulterioare;

b) întreprinderea se angajează să prezinte anual Ministerului Economiei stadiul implementării măsurilor de eficiență energetică asumate în conformitate cu recomandările auditurilor energetice prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. d) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 495/2014, cu modificările și completările ulterioare, precum și documentele care atestă îndeplinirea în continuare a celorlalte criterii de eligibilitate prevăzute la același articol;

c) întreprinderea se angajează să mențină evidența contabilă separată pentru obiectivul secundar de activitate⁴;

d) toate informațiile furnizate și consemnate în prezenta cerere sunt corecte.

Înțeleg că orice incorectitudine în prezentarea informațiilor și a documentelor atașate în scopul de a obține avantaje pecuniare este pedepsită conform legii.

Numele:

Funcția:

Semnătura autorizată și stampila solicitantului⁵:

Data semnării:

¹ IMM sunt definite, conform Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, ca societăți cu numărul mediu scriptic de personal până la 250 (inclusiv) de angajați raportat în anul anterior, care realizează o cifră de afaceri anuală netă de până la 50 milioane euro, echivalent în lei, sau care dețin active totale ce nu depășesc echivalentul în lei a 43 milioane euro, conform ultimei situații financiare aprobate.

² Societatea mare este acea societate care nu îndeplinește criteriile pentru încadrarea în categoria IMM-urilor.

³ Se completează dacă exceptarea se solicită pentru obiectul secundar de activitate.

⁴ Se completează dacă exceptarea se solicită pentru obiectul secundar de activitate.

⁵ Cererea va fi semnată de persoana autorizată să reprezinte legal întreprinderea.

MINISTERUL ECONOMIEI
Unitatea de implementare

.....
.....

Data înregistrării:
Numărul înregistrării:

A C O R D
pentru exceptare¹

DESTINATAR:

Denumirea întreprinderii:

Nr. de înmatriculare la oficiul registrului comerțului:

Codul de identificare fiscală:

Adresa:

.....

Telefon:, fax:

E-mail:

Ca urmare a Cererii dumneavoastră nr. din data de vă comunicăm Acordul pentru exceptare nr. din data de, prin care este exceptată de la plata unui procent de % din numărul de certificate verzi aferente cotei obligatorii.

Prezentul acord de exceptare este valabil până la expirarea schemei de ajutor de stat, sub rezerva constatării îndeplinirii criteriilor de eligibilitate în cadrul verificărilor anuale realizate de către unitatea de implementare.

Ministrul economiei,

.....

¹ Se completează de către unitatea de implementare.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind aprobarea desființării Stadionului „Ion Oblemenco”, situat în municipiul Craiova, în vederea realizării obiectivului de investiții „Complex Sportiv Craiova — Stadion de Fotbal”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 79 alin. (11) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă desființarea Stadionului „Ion Oblemenco”, situat în municipiul Craiova, bd. Știrbei Vodă nr. 34, județul Dolj, în vederea realizării obiectivului de investiții „Complex Sportiv Craiova — Stadion de Fotbal”, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 900/2014 privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții

„Complex Sportiv Craiova — Stadion de Fotbal”, bd. Știrbei Vodă nr. 34, municipiul Craiova, județul Dolj, realizat prin Compania Națională de Investiții „C.N.I.” – S.A.

Art. 2. — Terenul eliberat în urma desființării este destinat exclusiv în vederea realizării obiectivului de investiții prevăzut la art. 1.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Shhaideh Sevil,

secretar de stat

Ministrul tineretului și sportului,

Gabriela Szabo

Ministrul finanțelor publice,

Darius-Bogdan Vâlcov

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind modificarea formularului „Carnet de cecuri pentru ridicare numerar”, cod 14.20.06/TS, prevăzut în anexa nr. 1a) la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.801/1995

În baza pct. 6 din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.801/1995, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Formularul „Carnet de cecuri pentru ridicare numerar”, cod 14.20.06/TS, prevăzut în anexa nr. 1a) la Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.801/1995, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 și 268 bis din 20 noiembrie 1995, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu formularul „Cec pentru ridicare numerar

multiplu”, cod 14.20.06/TS, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Unitățile Trezoreriei Statului eliberează instituțiilor publice sume în numerar pe bază de „Cec pentru ridicare numerar multiplu”, cod 14.20.06/TS, numai după epuizarea stocurilor de carnete de cecuri pentru ridicare numerar.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vâlcov

București, 29 decembrie 2014.
Nr. 1.801.

ANEXĂ*)

CEC PENTRU RIDICARE NUMERAR MULTIPLU

NUMĂR DATA
SUMĂ LEI, adică (în litere)

INSTITUȚIE PUBLICĂ CIF
(se înscrie denumirea completă a instituției publice)

REPREZENTANT
INSTITUȚIE PUBLICĂ (NUME ȘI PRENUME):

CI: SERIE:NR.: ELIBERAT DE:

COD BARE

INSTITUȚIE PUBLICĂ							TREZORERIE		
NR. RD.	SIMBOL CONT	COD PROGRAM	COD ANGAJAMENT	INDICATOR ANGAJAMENT	EXPLICAȚII	SUMA	CUPIURĂ	NR. BUCĂȚI	SUMA
1							500 lei		
2							200 lei		
3							100 lei		
4							50 lei		
5							10 lei		
6							5 lei		
7							1 leu		
8							50 bani		
9							10 bani		
10							5 bani		
11							1 ban		
INSTITUȚIE PUBLICĂ							VERIFICAT		
SEMNĂTURA ȘI ȘTAMPILA							SERVICIUL		
1.							SEMNĂTURA ȘI ȘTAMPILA		
2.									
REPREZENTANT INSTITUȚIE PUBLICĂ CĂRUIA I S-A ELIBERAT SUMA							CASIER		
NUME ȘI PRENUME.....							SEMNĂTURA ȘI ȘTAMPILA		
La data de									
SEMNĂTURĂ									

MFP COD 14.20.06/TS

*) Formularul este reprodus în facsimil.

Caracteristicile, modul de utilizare și de păstrare a formularului „Cec pentru ridicare numerar multiplu”

1. Denumire: Cec pentru ridicare numerar multiplu
2. Cod: 14.20.06/TS
3. Format de tipărire: A4
4. Caracteristici de tipărire: se tipărește pe o singură față, prin intermediul aplicației informatice puse la dispoziția instituțiilor publice de Ministerul Finanțelor Publice.
5. Se utilizează de către instituțiile publice la ridicarea de numerar de la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului în vederea efectuării de plăți potrivit prevederilor legale în vigoare.
6. Se întocmește în două exemplare, în lei, fără zecimale, din care un exemplar se prezintă la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului pentru ridicarea de numerar și un exemplar rămâne la instituția publică. Răspunderea pentru situațiile în care datele înscrise de instituția publică în cele două exemplare ale cecului pentru ridicare numerar multiplu sunt diferite revine exclusiv persoanelor desemnate de instituția publică să semneze și ștampileze documentul în rubrica „Instituție publică — Semnătura și ștampila”.

Unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului au obligația preluării informațiilor de pe formularul „Cec pentru ridicare numerar multiplu” în format electronic în conformitate cu exemplarul nr. 1 depus de către instituția publică.

În coloana „COD PROGRAM” se înscrie codul de program pentru care se dispun plățile de către instituțiile publice care au cuprinse programe în bugetele aprobate potrivit prevederilor legale în vigoare. În cazul plăților aferente unor cheltuieli bugetare pentru care nu sunt aprobate programe, rubrica „Cod program” se completează cu „0000000000”.

Coloanele „COD ANGAJAMENT” și „INDICATOR ANGAJAMENT” se completează cu codificările generate de aplicația informatică de control al angajamentelor bugetare numai de către instituțiile publice înrolate în sistemul „Controlul angajamentelor bugetare”.

7. Se arhivează:

- a) Exemplarul nr. 1 al formularului „Cec pentru ridicare numerar multiplu” — se arhivează la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului;
- b) Exemplarul nr. 2 al formularului „Cec pentru ridicare numerar multiplu” — se arhivează la instituțiile publice emitente.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

